

Maria Abrahamson kallar sig hästlantbrukare

Att hyra ut till sommargäster från stan har länge varit vanligt på landsbygden. Maria Abrahamson i Tjuvkil har utvecklat detta koncept. I år har hon över hundra gäster på sin gård – och alla är hästar.

■ Maria Abrahamson bor med man och två barn i Tjuvkil Mellangård, några hundra meter söder om vägen mellan Kungälv och Marstrand. Hit kommer hästarna för att vila upp sig.

– De flesta är ridskolehästar som vanligtvis får slita för brödfödan. Under vintern står de i sina små fyrkantiga rutor. Här får de ströva fritt utomhus i stora gröna hagar och ta dagarna som de kommer. Det syns att de mår bra. Det händer ofta att hästar som jag fått höra ska vara lite besvärliga visar upp en helt annan sida när de kommer hit, berättar Maria.

■ Tjuvkil Mellangård är inte stor, bara sjuutton hektar. Så för att få plats med alla sina sommargäster arrenderar Maria också de fem granngårdarnas mark. I år har hon köpt en fyrhjulig motorcykel för att snabbt kunna ta sig mellan hagarna.

– Med den kan jag köra över stock och sten på ställen där en bil inte tar sig fram. I morse gick jag upp vid femtiden och åkte en runda och såg att allt var lugnt. Nu har de flesta hästarna vant sig vid mig och fyrhjulingen så de reagerar knappt när jag kommer. Flera av dem har varit här i flera år.

Hästar är flockdjur. Det innebär att Maria snabbt får veta om något håller på att hända. Aktivitet eller oro bland djuren sprider sig snabbt från hage till hage.

– Det gäller att vara beredd på det mesta. Om en luftballong plötsligt skulle dimpa ner här i

dalen vet man inte vad som skulle kunna hända. När hästar blir skrämda bryr de sig inte om några stängsel utan springer i panik.

■ Maria Abrahamson är uppvuxen på Tjuvkil Mellangård. Några hästar fanns inte på gården när hon var liten. Men närmsta grannen, Magni Samuelsson, hade en stor arbetshäst.

– Magni hade ingen bil eller traktor utan körde alltid med häst och vagn. Hästen hette Pelle och var en stor nordsvensk som jag fick börja rida på. Efter ett tag fick jag ett träns och fick prova att rida också utanför hagen.

Ridturerna med Pelle gav mersmak. När Maria var tolv år bestämde hon sig för att köpa en egen häst.

– Jag ropade in den på Scans livdjursauktion i Uddevalla. Det var väl kanske inte det perfekta sättet att skaffa en ridhäst. När den blivit tillräckligt stor att rida på hade jag själv hunnit växa så mycket att den var för liten för

mig. Men jag hittade snart andra hästar att rida på.

■ Under gymnasietiden började Maria jobba som säljare av hästfoder hos Lantmännen i Kungälv på fritiden. Hennes svada gjorde att hon fick följa med på olika mässor och tävlingar. Efter gymnasiet åkte hon sedan till Frankrike och red galopphästar på träning under några månader, men drabbades snart av hemlängtan och återvände till Tjuvkil.

I januari 1991 började hon på Flyinge som är en gammal kungsgård utanför Lund med ett stuteri med anor från 1100-talet. I dag är Flyinge Sveriges avels- och hästsportcentrum.

Där gick Maria först hästskötarkursen och blev sedan kvar under lång tid. Hon jobbade i

”För några år sedan började jag förstå att det jag höll på med var en form av lantbruk och att vi som bor på landet måste samarbeta för att landsbygden ska överleva.”

stostallet, på veterinäravdelningen, seminerade hästar och åkte runt och tävlade i parkörning, både i Sverige och utomlands. Under årens lopp har hon sedan återvänt till Flyinge och arbetat där i perioder, varvat med jobb på andra håll i landet.

– Det är fortfarande alltid lika roligt att åka ner dit, men efter några timmar så känns det skönt att kunna åka hem till mitt eget igen.

■ Hemma på Tjuvkil Mellangård har Maria byggt upp en liten verksamhet med en trogen kundkrets. I stallet i den gamla ladugården finns i dag plats för elva hästar. Och i våras kunde hon inviga uteboxarna med plats för ytterligare två.

Under vinterhalvåret är stallet en bisyssla vid sidan av jobbet som projektledare på ett mindre konsultföretag. På sommaren expanderar den egna verksamheten.

– Numera kallar jag mig gärna hästlantbrukare. För några år sedan blev jag tillfrågad om jag ville sitta med i styrelsen för Hushållningssällskapet i Västra Götaland. När jag varit med där i två år började jag förstå att det jag höll på med var en form av lantbruk och att vi som bor på landet måste samarbeta för att landsbygden ska överleva.

– I dag är den traditionella lantbrukaren ofta uppvuxen på sin gård och förankrad i sin bygd, medan hästföretagaren vanligtvis har en annan yrkesbakgrund och andra nätverk.

■ Som lantbrukare och egen företagare har Maria funderat mycket över företagandets villkor. Det har lett fram till att hon engagerat sig politiskt. I dag sitter hon i kommunfullmäktige för moderaterna och i det kommande valet kandiderar hon också till regionfullmäktige. Ändå är det ett annat fullmäktige hon brinner för allra mest.

– I Kungälv har vi ett ungdomsfullmäktige som sammanträder två gånger per år. Det består av en vald representant för varje niondeklass i kommunen. De bestämmer själva vilka frågor de vill ta upp. Att öka ungdomars delaktighet i den demokratiska beslutsprocessen känns som en av de allra viktigaste frågorna för mig som politiker. Tyvärr har ungdomar i dag liten tilltro till politik och samhällsbyggande.

■ Även om det mesta som Maria företar sig verkar bli lyckosamt, har inte livet alltid varit en dans på rosor. Hennes första barn dog under förlossningen och kort därefter dog också hennes mamma oväntat på operationsbordet i samband med ett rutiningrepp.

– Det var en tuff tid. Jag har en hög smärttröskel och en förmåga att bita ihop, men då gick jag ner för räkning under en tid.

För tre år sedan fick Maria hjärninflammation.

– Det var läskigt. Det började med att jag kände mig stel i ansiktet, sedan gick allt väldigt fort. På bara några timmar blev jag jättesjuk och om jag inte snabbt kommit till sjukhus hade jag varit död nu.

När den akuta sjukdomsfasen var över började en lång rehabilitering.

– Det är som att starta om datorn. Man får börja om från början. Fortfarande har jag svårigheter med finmotoriken; jag kan inte fläta barnens hår eller klippa med sax.

Hon har också svårt att hålla balansen när hon blundar.

– Men det kan jag leva med. Jag blundar inte så ofta.

LARS NETTERFORS

lars@netterfors.se

MARIA ABRAHAMSON

Yrke: Hästkötare och projektledare

Ålder: 35 år

Bor: Tjuvkil Mellangård

Familj: Maken Joakim, barnen Ebba, 8 år, och Wilma, 6 år

Intressen: Hästar, samhällsfrågor och företagande

• Publicerad i **Göteborgs-Posten** i juli 2006.